

ціла вченість варта?

— Ти-б її конечно до кухні, а з кухні під вінець, — каже о. Григорій. — Та, бачиш, під вінець треба в наших часах конче грошній, а я їх не маю. Сей недостаток хочу заступити наукою. Піде заміж, то добре, а ні, то й так добре....

— Ах Господи!- Хто бн там з такою філософскою женився? Ото раз! Коли-б таких двоє учених зійшлося, то певно здохнуть з голоду, ха! ха! ха!

Павця засміялася сама одна зі свого дотепу.

— Ти все не хочеш мене зрозуміти, — каже о. Григорій звертаючи до Павці. — Можна вміти і борщ зварити, і троха дечого знати. Впрочім годі спускатися на судьбу ждати на жениха і тривожитися тою гадкою, що може ніхто не трафить ся....

— Як будуть гроші, то все знайдець ся.

— Я знаю, що грошній не зложу, — на капітали я давно поклав хрестик.

— А хто-ж тому винен, як не тато самі? При такій господарці справді годі щось зложити.

— Щож таке неправильне доглянула ти в нашій господарці? — запитав о. Поницький, обертаючи ся до невістки.

— Ах Господи!- та нема ніде ладу за зломаний шеляг. Усюди господарюють хлопці і крадуть, а тато замість пильнувати газдівства воловодять ся з хлопами, зі школою, з наукою, не беруть жадних потреб... Тому й нічого не маєте.

— Дуже ти, небого, на мене розсипалась, як коли-б річ була про твою, а не про мою книженю...

— Про мою також!- Чн я коли бачила від вас яку поміч? От живемо в місті, там така дорожнеча, що не дай Боже!- Щоб коли дістати яєчко, або курку, або що будь — нічого, одним словом нічого!-

Тепер професор уважав пригідним обізватися ся:

— Мовчи бо, Павцю! Ну, що се ти розкудкудакала ся! Що тобі до того, як хто робить? Я на жадні подарунки не рахую, бо маю на стільки, що нам вистане.

— Ах, Господи! Олесунцю, та я не до того говорю, щоб чого жадати, але ж бо так водиться між родиною, що батьки дітям помагають. От пр.. о. Гладич ніколи не забуває своїх дочок і возить печене й варене...

— От і порівнянє найшла! — каже Олесь. — Тож бо то